

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobkyně: V. T. T., IČ ...**, místem podnikání N. K. 206/9, T., zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2014, č.j. 59449-2/2014-900000-304.8,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 10.12.2014, sp. zn. 75776/2014-620000-12, č.j. 59449-2/2014-900000-304.8, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 9.10.2014, č.j. 75776-14/2014-620000-12, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně dopustila správního deliktu ve smyslu § 135zk odst. 1 písm. a) zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), tím, že minimálně dne 28.4.2014 umožnila skladovat na daňovém území České republiky 160 ks neznačených cigaret uvedených v protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů č.j. 48895-3/2014-620000-62, za což jí byla uložena pokuta ve výši 50 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Současně se žalobkyně domáhala zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

V žalobě žalobkyně uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a domnívá se, že byla v řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, zkrácena na svých právech. Samotné

rozhodnutí je dle jejího názoru v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a dále v rozporu s ustanovením § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Konstatovala, že protiprávního jednání, ke kterému došlo v dané provozovně, se dopustila další osoba, která byla z uvedeného jednání usvědčena a za své provinění potrestána. Domnívá se, že nelze její odpovědnost jako provozovatele prodejny vykládat široce i jako odpovědnost za chování dalších osob, které mají možnost přístupu do objektu. V této souvislosti pak poukázala na to, že vynaložila veškeré úsilí, které od ní bylo možné vyžadovat, aby porušení právní povinnosti zamezila, přičemž odkázala na prohlášení pana M. S., svého brigádníka, o tom, že byl poučen ohledně toho, že do provozovny nesmí nosit žádné své předměty zaměnitelné s prodáváním zbožím či zboží bez účtenky. Tuto skutečnost pak považovala za zcela zásadní pro posuzování viny, neboť právě zmiňované poučení může být rozhodnou okolností pro shledání důvodu pro zánik odpovědnosti dle § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních. Následkem pominutí zkoumání této skutečnosti je dle žalobkyně nejen porušení principu materiální pravdy ve smyslu ust. § 3 správního řádu, ale i nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Konstatovala, že nebyla osobou, která předmětné tabákové výrobky v objektu uložila, a přesto musí nést odpovědnost za jejich uložení, ačkoli pan S. dle svého tvrzení předmětné cigarety v prodejně uschoval a byl za to pravomocně potrestán. Dále žalobkyně namítla, že nepřezkoumatelným je také výrok o stanovení výše sankce, když napadené rozhodnutí prvostupňového orgánu neobsahuje žádnou úvahu o jejích majetkových poměrech, svědčících přiměřenosti sankce.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Poukázal na to, že odpovědnost pachatele předmětného správního deliktu je objektivní, s přípustnými liberačními důvody, a žalobkyně tedy nese odpovědnost za nastalý protiprávní stav bez ohledu na míru jejího zavinění. Pokud v řízení nebyl zjištěn stav, že by žalobkyně o své vůli skladovala neznačené tabákové výrobky, pak je její odpovědnost posuzována ve vztahu k jednání, že ve své provozovně takové výrobky skladovat umožnila. Odpovědnosti za tento správní delikt ji nezbavuje ani skutečnost, že pan S. byl za vlastní protiprávní jednání pravomocně potrestán. Tvrzení žalobkyně o ústním poučení pana S. nepovažoval žalovaný za dostatečné k možnému zániku její odpovědnosti. Dále žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nezkoumání jejího zavinění. Žalovaný uvedl, že v předmětném řízení byl zjištěn stav věci způsobem, který nevyvolává žádné pochybnosti. Přiznání pana S. z pohledu zjišťování skutkového stavu považoval žalovaný za absolutní a ucelené a neshledal důvody, pro které by prvostupňový orgán a následně odvolací orgán musel zjišťovat liberační důvody pro zánik odpovědnosti žalobkyně u pana S., když důkazní břemeno bylo právě na straně žalobkyně. Rovněž její další námitku k výši sankce a hodnocení její finanční situace žalovaný odmítl s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle kterého zkoumání majetkových poměrů žalobkyně bylo bezpředmětné, když pokuta byla uložena na samé spodní zákonné hranici pro předmětný správní delikt a zjištění případné nepřiměřenosti nemůže vést k úplnému upuštění od jejího uložení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a tuto shledal nedůvodnou. Tvrzením žalobkyně o poučení pana S. se žalovaný zabýval počínaje stranou 3, odstavec druhý napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že odpovědnost žalobkyně je objektivní, kdy bez ohledu na prvek zavinění odpovídá za následek protiprávního stavu, přičemž zproštění odpovědnosti nastane, pokud je prokázáno vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránila porušení právní povinnosti. K tomuto stavu však nedošlo a žalovaný se ztotožnil se závěry orgánu prvního stupně, že ač si žalobkyně musela být vědoma zákazu skladování neznačených tabákových výrobků již s ohledem na předchozí správní řízení, přesto nepřijala dostatečné opatření k tomu, aby se v její provozovně neskladovaly. Na straně 4, odstavec první napadeného rozhodnutí pak žalovaný výslovně konstatoval, že dané poučení pana S. neshledává jako naplnění důvodů liberace ve vztahu k žalobkyni, což podrobně zdůvodnil. Není proto pravdou, že žalovaný zkoumání předmětných skutečností pominul.

Žalobkyně se také mylí v tom, že podle ní napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou úvahu o jejích majetkových poměrech. Žalovaný totiž při posuzování výše sankce zhodnotil veškeré relevantní skutečnosti, a to včetně majetkových poměrů žalobkyně. V tomto směru soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, strana 4, odstavec třetí, z něhož mimo jiné vyplývá, že žalobkyni byla uložena sankce na samé spodní hranici zákonného rozpětí a zkoumání majetkových poměrů bylo bezpředmětné, neboť i případné zjištění nepřiměřenosti nemohlo vést k upuštění od uložení sankce.

Správní orgány se tedy s uvedenými námitkami a všemi příslušnými aspekty řádně vypořádaly, a napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění.

Mezi účastníky je nesporné, že pracovníci celního úřadu při kontrole zaměřené na značení tabákových výrobků platnými tabákovými nálepkami zjistili dne 28. 4. 2014 při kontrole v prodejně s označením „Večerka-smíšené zboží“ v ulici Vinařická 401, Jirkov, kterou provozovala žalobkyně, že v regálu za chipsy zn. Lays jsou uloženy neznačené tabákové výrobky. Jednalo se o 160 ks cigaret zn. Jin Ling, které nebyly značeny tabákovou nálepkou. Žalobkyně pouze rozporovala, že jí byla uložena pokuta, aniž by bylo prokázáno, že se zaviněně dopustila deliktního jednání. Trvala na tom, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by měla povědomost o uložených tabákových výrobcích, ale naopak, že bylo

prokázáno vlastnictví předmětných tabákových výrobků jiné osoby i jakož i vynaložení veškerého úsilí z její strany, aby případnému porušení právních povinností zabránila.

Dle ustanovení § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních musí být tabákové výrobky na daňovém území České republiky vyrobené, dovezené nebo dopravené z jiného členského státu, značeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu nebo pokud není zákonem stanoveno jinak.

Dle ustanovení § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky.

Dle § 135zk odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních se za správní delikt uvedený v § 135zk odst. 1 písm. a) citovaného zákona uloží pokuta od 50 000,- Kč do 10 000 000,- Kč.

Dle § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Dle odst. 3 téhož ustanovení se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

V daném případě je nesporné, že žalobkyně je podnikající fyzickou osobou. Ze skutkového stavu vyplývá, že předmětného správního deliktu se měla dopustit právě v přímé souvislosti se svým podnikáním. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že v případě správních deliktů, kterých se dopustí právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby v přímé souvislosti s jejich podnikáním, není na rozdíl od přestupků či trestných činů zavinění v jakékoliv formě hodnotícím znakem pro posouzení odpovědnosti za takové jiné správní delikty. U správních deliktů platí princip objektivní odpovědnosti. V případě objektivní odpovědnosti tedy právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby odpovídají bez ohledu na subjektivní stránku daného případu za porušení právní povinnosti, které naplňuje formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu. Jediným způsobem, jak se může právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba zbavit odpovědnosti za správní delikt, je prokázání existence liberačního důvodu obsaženého v daném případě v ustanovení § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních, tedy že prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Zůstává tedy postavit na jisto, zda žalobkyně předmětné tabákové výrobky ve své pronajaté provozovně *skladovala* ve smyslu zákona o spotřebních daních a zda vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby případnému protiprávnímu jednání či stavu zabránila. V dané věci je nesporné, že předmětné tabákové výrobky nebyly řádně značeny dle zákona o spotřební dani. Rovněž je nesporné, že byly celními orgány nalezeny v prodejně, kterou žalobkyně aktivně jako prodejnu užívá.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětné tabákové výrobky byly v provozovně žalobkyně nalezeny. Ve výpovědi zachycené v protokolu o místním šetření ze dne 28.4.2014, č.j. 48895/2014-620000-62, žalobkyně výslovně k dotazu celních orgánů uvedla, že neví, komu cigarety patří, jakým způsobem je nabyta a zda k nim má příslušné doklady prokazující jejich zdanění nebo oprávněné nabytí bez daně. Zároveň žalobkyně do protokolu

konstatovala, že neví, že neznačené tabákové výrobky, bez prokázání zdanění či oprávněného nabytí bez zdanění, se nesmí prodávat ani skladovat. Dne 6.6.2014 se žalobkyně dostavila k ústnímu jednání na územní pracoviště celního orgánu v Mostě, kde výslovně do protokolu č.j. 48895-10/2014-620000-32.2 sdělila, že zajištěné cigarety patří M. S., kterého přivedla osobně s sebou s tím, že jí pravidelně v provozovně pomáhá. Tento pak osobně do téhož protokolu uvedl, že dne 27.4.2014 neznačené cigarety nakoupil od neznámého muže a následně si je ten samý den večer uschoval v provozovně žalobkyně. Daňové přiznání ke spotřební dani z tabákových výrobků za období duben 2014 M. S. podal rovněž dne 6.6.2014.

Otázkou výkladu pojmu „skladování“ pro účely zákona o spotřebních daních se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26.2.2009, č.j. 7 Afs 69/2007-85 (právní věta byla publikována ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2533/2012). Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro závěr, že konkrétní osoba „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla, měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Rovněž Nejvyšší správní soud konstatoval, že za osobu, která „skladuje“ vybrané výrobky, tak může být považován i ten, kdo má výrobky pouze v detenci. Detentorem věci je ten, kdo ji fakticky ovládá, aniž by musel mít vůli nakládat s věcí jako s vlastní. Dle soudu žalobkyně jednoznačně fakticky ovládá veškeré zboží v provozovně. Z uvedeného tedy dle soudu vyplývá, že žalobkyně „skladovala“ předmětné tabákové výrobky ve smyslu, v jakém je nutno tento termín chápat ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o spotřebních daních.

Vzhledem k výše uvedenému je dle soudu nepochybné, že žalobkyně naplnila veškeré formální znaky skutkové podstaty správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Žalobkyně se pokusila prokázat existenci liberačního důvodu uvedeného v § 135zzf odst. 1, 3 zákona o spotřebních daních. Zůstala však pouze u původního tvrzení, že o daných tabákových výrobcích nevěděla, následně označila konkrétní osobu jako vlastníka s tím, že ji o protiprávnosti takového jednání již v předcházejícím období poučila.

S ohledem na způsob uskladnění neznačených tabákových výrobků v provozovně žalobkyně, tedy v prodejním regále za chipsy zn. Lays vystavenými k prodeji, nelze argument, že o jejich skladování nevěděla, nejde o její vlastnictví a tabákové výrobky si na daném místě „uskladnila“ jiná osoba, považovat za relevantní, když skladování neznačených tabákových výrobků je správní delikt s objektivní odpovědností, u kterého se zavinění nezkoumá. Z toho důvodu nejsou pro rozhodování ve správním řízení relevantní informace o vlastnictví, držbě či nabytí, ale pouze fakt, že neznačené tabákové výrobky byly v době kontroly v provozovně žalobkyně nalezeny. V této souvislosti považuje soud za potřebné zdůraznit, že při místním šetření dne 28.4.2014 se žalobkyně prvotně výslovně vyjádřila, že nalezené neznačené tabákové výrobky nejsou její, není jí známo, komu náleží, jakož jí není známo, že neznačené tabákové výrobky nemůže prodávat ani skladovat. Posléze žalobkyně toto tvrzení, dle názoru soudu ovšem zcela účelově, začala korigovat, když dne 6.6.2014 začala nově uvádět, že tabákové výrobky patří jejímu brigádníkovi M. S., a následně teprve v odvolacím správním řízení začala tvrdit, že brigádník S. byl řádně poučen o tom, že nesmí v provozovně přechovávat či skladovat jakékoliv zboží, aby nebylo možné je zaměnit za prodejní zboží. Žalobkyně tak činila ve snaze prokázat liberační důvody, čemuž svědčí i fakt, že zcela nelogicky až v řízení před soudem začala poukazovat na údajné čestné prohlášení

zmíněného brigádníka o tom, že byl v tomto směru poučen. Tvrzení žalobkyně, že příslušným způsobem poučila brigádníka pana S., jež uplatnila v podané žalobě, je tak v příkrém rozporu s jejími tvrzeními před správním orgánem 1. stupně. Soud tvrzení žalobkyně považuje za účelové a námitku, že v dané věci existuje liberační důvod, shledal nedůvodnou. Navíc je na místě připomenout, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. je v řízení před soudem přezkoumáván skutkový stav, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost je na místě uvést, že při zjištění skladování neznačených tabákových výrobků, jak vyplývá z poznatků soudu z jeho úřední činnosti (např. sp. zn. 15Af 14/2016), je současným trendem účelové tvrzení podnikatele, že vlastníkem či osobou, která neznačené výrobky ukryla, je jiná osoba (prodáváč, rodinný příslušník nebo kamarád), která se k vlastnictví následně přihlásí a obvykle tvrdí, že je získala pro osobní potřebu a v provozovně je uskladnila bez vědomí podnikatele. Toto se stalo i v případě žalobkyně. Podnikatel, kterému hrozí pokuta za správní delikt od 50 000,- Kč do 10 000 000,- Kč, takto jedná s předpokladem, že případ bude řešen s fyzickou osobou v přestupkovém řízení, ve kterém lze uložit pokutu do 150 000,- Kč, a fyzická osoba bude postihnuta mírněji. Přestupkové postihnutí fyzické osoby však nezakládá překážku postihu podnikatele, jenž umožnil skladování neznačených tabákových výrobků ve své provozovně, za jiný správní delikt, když skutková podstata přestupku fyzické osoby a skutková podstata jiného správního deliktu podnikající osoby jsou odlišné.

V tomto směru pak soud považuje za nutné směrem k žalobkyni rovněž uvést, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí řádně zabýval všemi okolnostmi a skutečnostmi rozhodnými pro případnou liberaci žalobkyně. Zmiňované poučení brigádníka S. nevyhodnotil jako vynaložení veškerého úsilí k zabránění protiprávního jednání, a tím naplnění liberačního důvodu svědčícího žalobkyni. Naopak žalovaný správně dovodil, že takové poučení by bylo možné hodnotit jako vynaložení veškerého úsilí k zabránění protiprávního jednání pouze v případě, že by žalobkyně učinila i další opatření spočívající např. v úpravě právního vztahu s osobami, kterým jsou svěřovány úkoly v provozovně, zavedení preventivních opatření uvnitř provozovny atd.

Důkazní břemeno, které jednoznačně pro případ prokazování existence liberačního důvodu dle citovaného ustanovení tížilo žalobkyni, tato neunesla. Proto soud konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že se žalobkyně dopustila správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Námitky žalobkyně shledal neopodstatněnými.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů nepožadoval, navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová